

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Spółki A. Sp. z o.o. w W.  
przeciwko S. B.V. w D. (Holandia) i X. Sp. z o.o. w P.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 6 sierpnia 2014 r., którym zasądzono na rzecz powódki solidarnie od pozwanych kwotę 250 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2013 r. tytułem odszkodowania, w ten sposób, że oddalił powództwo.

Powódka oparła skargę kasacyjną na obu podstawach przewidzianych w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi wskazała przyczyny objęte art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z potrzebą dokonania wykładni art. 142 ust. 1 pr. zam. publ. poprzez udzielenie odpowiedzi na pytania: czy wyrażenie „czas oznaczony”, na jaki zawiera

się umowę w sprawie zamówienia publicznego, bez względu na to, czy świadczenie wykonawcy zamówienia publicznego ma charakter jednorazowy, okresowy czy ciągły, należy zawsze rozumieć jako termin końcowy obowiązywania umowy, po którego upływie umowa definitywnie wygasa, a wraz z nią wszelkie zobowiązania stron z niej wynikające, czy też wyrażenie to, w przypadku świadczenia jednorazowego wykonawcy, należy interpretować w ten sposób, że wyznacza ono jedynie termin, po którego upływie zobowiązanie dłużnika jest nienależycie wykonane, jednak sama umowa w sprawie zamówienia publicznego nadal istnieje i jest obowiązująca. W przypadku opowiedzenia się za drugim wariantem, wyjaśnienia wymaga, jak należy wyznaczać „okres, na jaki zawiera się umowę w sprawie zamówienia publicznego „w przypadku wielorodzajowej treści świadczeń umownych inżyniera kontraktu, dających się zakwalifikować jako świadczenia jednorazowe a częściowo jako świadczenia charakterystyczne dla zobowiązań ciągłych. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje oczywiste naruszenie art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez pominięcie w procesie wykładni § 3 ust. 1 lit. b umowy nr [...] z dnia 31 maja 2010 r. szeregu dyrektyw wynikających z tych przepisów, nieustalenie stanu faktycznego rozstrzygnięcia oraz naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Oczywisty jest także zarzut naruszenia art. 224 § 1 k.p.c. w związku z art. 394 § 1 k.p.c. polegający na odmowie udzielenia głosu stronom.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Istotność tego zagadnienia wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym charakterze dla rozstrzygnięcia innych spraw. Przedstawione przez skarżącą wątpliwości pozbawione są cech zezwalających na uznanie ich za zagadnienie prawne istotne, nowe i mające abstrakcyjny charakter, w przyjętym rozumieniu. Wątpliwości związane są z zastosowaniem przepisu art. 142 ust. 1 p.z.p. w tej sprawie, odnoszą się zatem do procesu subsumcji. Tego rodzaju problemy, osadzone w realiach sprawy, występują w ramach każdego działania decyzyjnego. Podkreślenia wymaga, że skarżąca pominęła poprzednią wypowiedź Sądu Najwyższego, odnoszącą się do tych samych kwestii.

Powszechnie zostało przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej jej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W tym celu skarżący powinien zawrzeć we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stosowny wywód prawny i przedstawić argumenty jurydyczne. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi do rozpoznania, na tle motywów zaskarżonego postanowienia i podstaw wniesionej skargi, nie daje podstaw do takiej oceny. Argumenty powoda nie zawierają twierdzeń wskazujących na naruszenie zaskarżonym wyrokiem prawa w stopniu

kwalifikowanym, jak też istnienia związku pomiędzy zarzucanym naruszeniem a treścią rozstrzygnięcia. Powód skupił się na przedstawieniu własnego przekonania o popełnieniu niedopuszczalnych nieprawidłowości, które nie znalazło potwierdzenia.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

jw